

EXPRESS

ILUSTROWANY

ROK III.

ŁÓDŹ, PIĄTEK 3 GRUDNIA 1948 ROKU

Nr. 333 (987)

Queuille nie złamie

woli zwycięstwa górników francuskich Represje rządu wobec uczestników ostatniego strajku

Pomimo podjęcia pracy atmosfera w zagłębiach węglowych pozostaje napięta z powodu represji rządowych wobec liczących górników.

W wielu okręgach górniczy odmawiają powrotu do kopalni na znak protestu przeciw wymówieniom. W międzyczasie rząd uchwalił odszkodowanie dla lamistrajków w wysokości 50 milionów franków, a robotnicy w odpowiedzi na tą akcję zadeklarowali jednogodzinną pracę, jako pomoc dla rodzin górników i zebrano już na ten cel 306 milionów franków.

W Zagłębiu Nord 3.000 górników zostało oficjalnie zwolnionych z pracy.

W Zagłębiu Moselle wobec zwolnienia 1.200 górników wybrano delegację, która udała się do dyrekcji kopalni, do magając się przyjęcia ich z powrotem do pracy.

W Zagłębiu Gard zwolniono z pracy 27 sztygarów oraz 3 urzędników. W Zagłębiu Loary wydano kilkadziesiąt górników oraz 17 majstrów.

Również wyroki na strajkujących górników nie ustają. Sąd w St. Etienne skazał górnika Sotton z Chambon Feuergolles na 2 miesiące aresztu oraz 5 tysięcy franków grzywny.

Na skutek presji ze strony rządu, sąd administracyjny w Dijon podwyższył wymiar kary 9 górnikom z Monteau Les Mines, skazując ich na kary aresztu od 2 miesięcy do 1 roku oraz na kary grzywny od 15 — 30 tysięcy franków.

Pod tytułem „Pigmeje przeciw olbrzymom” Benoit Frachon zamieszcza w dzienniku „Humanite” artykuł, w którym charakteryzuje postawę czyn-

ników rządowych wobec końca strajku górników.

„Zapłacili oni wysoką cenę za wojnę, prowadzoną przeciw bohaterom górnikom. Zmarnowali oni dziesiątki miliardów, pozabawili kraj milionów ton węgla, zrzucili cynicznie maskę „demokratyczną”, pokazując się w pełnym świetle, jako zaciekli reakcyjniści, pozabawieni skrupułów.

Nigdy jeszcze u górników nie nagromadziło się tyle nienawiści i tyle woli przemiany, ile udało się zebrać Mochowi i jego zbirom, oraz Lacostowi swoimi kłamliwymi i obelżywymi przemówieniami”.

Podziękowanie dla włókniarzy Min. Minc przesłał depezę z okazji przedterminowego wykonania planu

Z okazji przedterminowego wypełnienia planu rocznego wpłynęła na ręce Gen. Dyrektora C. Z. P. Wł. tow. W. Wendego następująca depeza:
Centralny Zarząd Przemysłu Włókienniczego
Ob. Gen. Dyrektor W. Wende — Łódź.

Składam na Wasze ręce podziękowanie wszystkim pracownikom fizycznym i umysłowym przemysłu włókienniczego za wykonanie planu produkcji do dnia 18 listopada 1948 roku.

Wiem, że przy wspólnym wysiłku kierownictwa i pracowników, przemysł włókienniczy osiągnął cel, do którego dąży wraz z narodem polska klasa robotnicza do rozbudowy przemysłu i wzrostu dobrobytu mas pracujących.

Szczególne uznanie i podziękowanie przesyłam przodownikom pracy, wieloletniemu, którzy nie szczędzą swych wysiłków, podwyższają wydajność pracy i zachęcają swym przykładem do współzawodnictwa wszystkich pracowników przemysłu włókienniczego.

Zyczę włókniarce i włókniarzom powodzenia w ich wysiłkach budowy szczęśliwej przyszłości kraju.

Minister Przemysłu i Handlu
HILARY MINC.

Anglosasi unikają porozumienia

Sprawa Berlina jest jednocześnie sprawą Niemiec Oświadczenie min. Modzelewskiego na Komisji Sejmowej

Dnia 2 bm. na posiedzeniu Sejmowej Komisji Spraw Zagranicznych min. Spraw Zagranicznych Zygmunta Modzelewski złożył sprawozdanie z działalności delegacji polskiej na III-iej sesji Zgromadzenia Narodów Zjednoczonych w Paryżu.

W sprawozdaniu tym minister Z. Modzelewski powiedział m. in.:

„Chciałbym na marginesie sprawozdania z działalności delegacji naszej na III-iej Sesji ONZ poruszyć tzw. sprawę Berlina.

Jak wiadomo, 29 9 1948 r. rządy Stanów Zjednoczonych, Angli i Francji skierowały do Rady Bezpieczeństwa wniosek o rozpatrzenie przez Radę tzw. sprawy Berlina.

Posunięciu temu towarzyszyła wielka kampania propagandowa, rozpetana przez reakcyjne koła polityków amerykańskich. Kampania ta przedstawiała tę sprawę jako „konflikt”, wywołany rzekomo przez Związek Radziecki, wskutek czego ingerencje Rady Bezpieczeństwa przedstawiono jako konieczność.

W ten sposób usiłowano odsunąć zainteresowanie narodów, po pierwsze od postawionego przez delegację Związku Radzieckiego wniosku o zakaz używania broni atomowej i redukcji zbrojeń 5 wielkich mocarstw o jedną trzecią w ciągu roku, po drugie od problemów ogólnoniemieckich, których sprawą Berlina jest tylko szczytnie wyodrębnionym fragmentem.

Sytuacja w Berlinie nie ma odrębnego rodzaju. Wynikła ona na tle separatystycznych działań 3 mocarstw zachodnich.

Wprowadzenie odrębnego systemu pienią-

nego w zachodnich sektorach Berlina zmierzano do rozbicia jedności gospodarczej, a na stepnie — jak to widać dziś — do rozbicia administracji miasta.

Rząd polski uważa, że uregulowanie sprawy Berlina, jako fragmentu sprawy niemieckiej, na zasadzie poszanowania wspólnych zobowiązań, miałoby bardzo pozytywne znaczenie jako wstęp do uregulowania całokształtu sprawy Niemiec — a więc dla sprawy pokoju i bezpieczeństwa.

Ministrowie brytyjscy oskarżeni o przekupstwo i machinacje finansowe

Trybunał sądowy w Londynie rozpatruje sprawę o przekupstwo, który to zarzut jest postawiony niektórym wice-ministrom i wyższym urzędnikom ministerstwa handlu.

Dziś zeznaje jedna z najciekawszych osobistości zainteresowanych w tej sprawie Sidney Stanley, podejrzany o przyjmowanie łapówek w związku ze swymi „wielkimi stosunkami i możliwościami”.

Z tego założenia wychodząc, rząd polski odnosi się pozytywnie do wszelkich szczerych wysiłków podejmowanych w celu doprowadzenia do porozumienia 4 mocarstw w sprawie Berlina i powita przychylnie pozytywny wynik, mogący się stać zapoczątkowaniem pokojowego uregulowania całości problemu Niemiec.

Po dyskusji Komisja Spraw Zagranicznych Sejmu uchwaliła wniosek wyrażający uznanie dla polityki zagranicznej rządu R. P.

Stanley zeznał, że nie dawał łapówek ani prezesowi banku angielskiego, ani urzędnikowi ministerstwa Belcherowi. Oświadcza natomiast, że dawał tylko „prezenty”. Jednocześnie przyznał się on do udziału w tworzeniu organizacji „dla walki z komunizmem”.

Sam Belcher będzie zeznawał w najbliższych dniach jako świadek w tej sprawie.

Decyzja zapadła

(Kr) Anglo-Amerykanie robią wszystko co mogą, aby zagmatwać sprawę Berlina, aby celowo wywołać tam chaos. Gen. Clay potrzebny jest ten chaos, aby przeszkodzić w odbudowie, realizowanej w strefie radzieckiej, oraz aby podtrzymać historię wojenną, która jest główną bronią kapitalistów amerykańskich w realizacji ich brudnych interesów.

Ale wszystkie te próby i „wspianiale pomysły” znajdują gwałtowną opór ze strony radzieckiego zarządu wojskowego i kończą się kompromitacją. Znane już jest powszechnie fiasco z odrębną walutą dla Bizonii i z osławionym „mostem powietrznym” gen. Claya. Obecnie mamy nową próbę, która skończy się jeszcze większą klęską Anglo-Amerykanów.

Na 5 grudnia Amerykanie wyznaczili nielegalne i niedemokratyczne wybory do rady miejskiej Berlina, aby jeszcze więcej zagmatwać sytuację w tym mieście. Ale próba ta spotkała się z natychmiastową zdecydowaną odpowiedzią ludności. We wtorek wiceprzewodniczący rady miejskiej Geschke zwołał nadzwyczajną sesję rady miejskiej, na której radni ze wszystkich partii bloku demokratycznego oraz bezpartyjni uchwaliли usunięcie obecnych władz miejskich, które nie spełniają swych obowiązków i zaniedbują najistotniejsze interesy miasta. Wybrano tymczasowe władze miasta z burmistrzem Ebertem na czele. Ebert, który jest członkiem SED (partii jedności socjalistycznej), ma trzech zastępców: Geschkego z opozycji socjal - demokratycznej, liberala Schwarza oraz przedstawiciela partii chrześcijańsko - demokratycznej.

Ebert oświadczył wśród powszechnego aplauzu, że kierować będzie nową administracją miejską, mając na względzie przede wszystkim dobro całego miasta.

Po tych uchwałach półmilionowa rzesza świata pracy z całego Berlina w potężnej manifestacji radośnie powitała uchwalone decyzje.

Władze anglo - amerykańskie były niesłychanie zaskoczone i przerażone faktem, że apel rady miejskiej znalazł tak powszechny i głęboki odzew wśród mieszkańców wszystkich sektorów Berlina. Szczególnie silne wrażenie wywarło, że w posiedzeniu wzięła udział opozycja partii socjal - demokratycznej, która będąc oprowadzana przez prawicę, była dotychczas powolnym narzędziem w rękach Amerykanów.

W tych warunkach „wybory” w zachodnich sektorach, wyznaczone na 5 grudnia, straciły wszelki sens i znaczenie. Obserwatorzy zagraniczni wszelkich odcieni politycznych stwierdzają bez wyjątku, że decyzja zapadła — konstytucyjna jedność Berlina została przywrócona.

Wojska ludowe Chin

prowadzą trzy wielkie ofensywy

Rozgłoszła dowództwa chińskich wojsk ludowych donosi o przejęciu na stronę tych wojsk całej dywizji nacjonalistycznej w pełnym uzbrojeniu.

Dywizja ta — 110-ta wchodziła w skład 12 armii, otoczonej na południowy zachód od Suh-Sien.

110 dywizja należała do najbardziej doborowych i swego czasu była przydzielona do osobistej dyspozycji Czang-Kai-Szeka.

Jednocześnie donoszą o rozpoczęciu przez wojska ludowe ofensywy prowadzonej jednocześnie w trzech kierunkach na Kałagan, Pekin i Nankin.

Sytuacja we Włoszech

pogarsza się z dnia na dzień

Z Rzymu donoszą: w prowincji Neapolu wybuchł ubiegłej nocy 24-godzinny powszechny strajk, który objął też pracowników instytucji użyteczności publicznej.

Strajk został ogłoszony na znak protestu przeciw redukowaniu pracowników. We Włoszech podobnie jak we Francji sytuacja gospodarcza pogarsza się z dnia na dzień. Wprowadzenie w życie planu Marshalla doprowadza do zaostrzenia sytuacji strajkowych.

Traktory, maszyny, odzież, żywy inwentarz

Robotnicy - chłopom

Dla uczczenia Kongresu Zjednoczeniowego OKZZ pośpiesz z pomocą biednym wsiom w woj. łódzkim

W lokalu przy ul. Traugutta 18 odbyło się posiedzenie prezydium Okręgowej Komisji Związków Zawodowych w Łodzi, poświęcone zbliżającemu się Kongresowi Zjednoczeniowemu polskiej klasy robotniczej oraz dalszemu zacieśnieniu — w ramach tegoż Kongresu — sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Celem uczczenia Kongresu Zjednoczeniowego, OKZZ w Łodzi, pomna bogatej tradycji wspólnej walki robotników i chłopów z ustrojem kapitalistycznym, postanowiła przyjść z pomocą biednym wsiom woj. łódzkiego, a w pierwszym rzędzie — wsiom samopomocowym oraz ośrodkom maszynowym.

Już pojutrze, w nadchodzącą niedzielę OKZZ wyśle specjalną ekipę fachowców do szeregu wsi w województwie, celem zorientowania się w istniejących brakach i potrzebach drobnych i średniorolnych chłopów.

Fachowcy ustalą, co i gdzie należy zrobić, jaka wieś posiada za małą ilość maszyn, gdzie nie ma jeszcze elektryfikacji, gdzie potrzebne są ambulatoria, świetlice itd.

Po ustaleniu tych potrzeb na miejsce wysłane będą brygady robotnicze, które zmontują na miejscu nowe maszyny rolnicze, przywiozą nowe traktory itp., dzięki którym mało i średniorolni chłopci będą mogli znacznie lepiej niż dotąd uprawiać swą rolę.

ROBOTNICZY POMOGĄ WSI W BUDOWIE DRÓG, ZAŁOŻĄ INSTALACJĘ ELEKTRYCZNĄ TAM, GDZIE UŻYWANE SĄ JESZCZE OGARKI I LAMPY NAFTOWE, ZAŁOŻĄ ŚWIETLICE, RADIO.

Nie dość na tym. Robotnik podaruje swemu sojusznikowi na wsi tak bardzo pożądany i potrzebny inwentarz żywy, odzież, obuwie, rowery, najrozmaitsze artykuły codziennego użytku, książki, gazety itd. itd.

Brygady robotnicze z miasta systematycznie będą dojeżdżały do wsi samo pomocowych, sprawując stałą opiekę nad maszynami, które muszą być w ciągłym ruchu, aby jak największą liczbę ludzi mogło z nich korzystać.

Dzięki tej pomocy ludności robotniczej podniesiony zostanie wydatnie poziom materialny, kulturalny i zdrowotny ludności wiejskiej.

W uchwalonej rezolucji OKZZ stwierdza m. in.:

„Pragniemy, aby czyn nasz był znakiem zacieśniającego się coraz bardziej sojuszu robotniczo-chłopskiego, który jest najlepszą odpowiedzią na wszelkie knowania burżuazji i gwarancją szybkiego marszu do socjalizmu pod przewodnictwem klasy robotniczej!”

Zbliżający się Kongres zebrani witali z wielką radością stwierdzając, że kładzie on kres trwającemu z górą pół wieku rozłamowi w polskim ruchu robotniczym.

Jedność organiczna klasy robotniczej wzmacnia międzynarodowy front pokoju i postępu społecznego pod przewodnictwem Związku Radzieckiego, krzyżuje zapędy międzynarodowego obozu imperialistycznego, który groźbą nowej wojny chce siać panikę i chaos.

JEDNOŚĆ TA W WALCE Z POZOSTAŁOŚCIAMI KAPITALIZMU W POLSCE, ZNISZCZY CAŁKOWICIE KLASĘ WYZYSKIWCY W MIEŚCIE I NA WSI I ZAPROWADZI MASY PRACUJĄCE DO USTROJU SOCJALISTYCZNEGO, GDZIE NIE BĘDZIE WYZYSKU CZŁOWIEKA PRZEZ CZŁOWIEKA. (x)

Wanda Wasilewska w Łodzi

Wybitna działaczka wygłosiła referat o człowieku radzieckim dla a tytu łódzkiego świata pracy

W dniu wczorajszym odwiedziła Łódź znakomita patriotka polska i wybitna pisarka Wanda Wasilewska, która wobec licznie zgromadzonego aktywu łódzkiego świata pracy wygłosiła odczyt o człowieku radzieckim.

Zgromadzeni z entuzjazmem witali ją, która — jak powiedział w zagajeniu pierwszy sekretarz Komitetu Miejskiego PPR Dworakowski — położyła tak niepospolite zasługi zarówno w obronie świata pracy w okresie sanacyjnym, jak i w zadziernięciu i utrwaleniu stosunków polsko-radzieckich przez utworzenie Związku Patriotów

Polskich oraz 1-szej Dywizji Kościuszkowskiej, a następnie 1-ej Armii Polskiej w ZSRR.

Porywający referat znakomitej pisarki zebrani nagrodzili długo niemiłą cymy oklaskami, oraz okrzykami na jej cześć, na cześć nowego człowieka, który wychowała w Związku Radzieckim rewolucja październikowa, na cześć przyjaźni i sojuszu polsko-radzieckiego.

Przodownice pracy fabryk łódzkich, organizacje kobiece, młodzież złożyły Wandzie Wasilewskiej liczne bukiety kwiatów.

Kino „TECZA“
DZIŚ PREMIERA!
FILM PRODUKCJI RADZIECKIEJ
„MŁODZI IDA“
MONUMENTALNA PARADA SPORTOWA
W KOLORACH NATURALNYCH

Kino „WOLNOŚĆ“
Wznowienie filmu produkcji radzieckiej
ZYGMUNT KŁOSOWSKI
W rolach głównych: B. DMOCHOWSKI, W. F. SZYSZKIN, D. M. OSNIECIMSKI
Reżyseria: B. DOKOŁOWSKI I Z. NAWROCKI

Arkadiusz Awerczenko

Kłopoty emigracji

Działo się to w roku tysiąc dziewięćset dwudziestym którymś w Konstantynopolu, wśród arystokracji rosyjskiej, która po wielkiej rewolucji „bawila” tu taj na emigracji.

Hrabia Bezuchow, wszedłszy bez zameldowania do pokoju swej małżonki, zastał tę ostatnią (a raczej była to jego pierwsza żona, bo nie wiadomo czy zostanie ostatnią) w objęciach swego przyjaciela, księcia Baikońskiego.

— Pan zbeszcześcił mój dom! — krzyknął wściekły.

— Ciszej, nie krzycz pan!... Tu jest dama, mógłby się pan zachować trochę spokojnie!

Hrabia zagryzł wargi i zmarszczył czoło, ściągnął rękawiczki z ręki i rzucił ją księciu prosto w twarz.

— Sądzę, że pan rozumie, co to znaczy... — dodał hrabia.

— Jestem gotów do pańskich usług — odrzekł książe, kłaniając się.

— Sekundanci moi odwiedzą pana jutro o godzinie 10 z rana.

Pojedynek miał się odbyć na pistolety trzeciego dnia.

Po omówieniu szczegółów sekundant hrabiego, pułkownik N. zapytał księżęcego sekundanta generała Rostowa:

— Teraz ostatnie pytanie: czy książe

posiada pistolety?

— Nie.

— A pan?

— Skąd do mnie pistolety? Uciekłem z Sewastopola z małą walizeczką.

Sekundanci zwrócili się do swych mocodawców.

— Co słychać? — zapytał drżącym głosem hrabia Bezuchow, bladły jak papier. — Wszystko przygotowane?...

— Gdzie tam gotowe... Nie mamy pistoletów...

— W takim razie trzeba je kupić!... tylko nie drogo...

— Ależ, co hrabia mówi? Tu w Konstantynopolu? Gdzie tu można kupić pistolety? Kto się tu pojedynkuje?

— Tak... Ma pan rację... Głupia sytuacja! Nie można jednak z tego powodu odraczać pojedynku.

— Zresztą pójde jeszcze do pewnego sklepu „Okazja”... Może tam dostanę...

— Czy są pistolety?

— U nas w bazarze jest wszystko: dywany, obrazy, brylanty, fajki!

— Po co mi są potrzebne fajki? Z fajki nikt nie wystrzelił!

— Pardon, pan chce strzelać?.. Pojedynek?

— Tu nie o mnie chodzi... Jestem sekundantem...

— Aha, proszę niech pan sjada!... Zyczą powodzenia... Pistolety się znajdują... Ile sztuk?

— Oczywiście nie cztery, tylko dwie!

— A ja myślałem, że panu jeden pistolet wystarczy.

— Cóż to za pojedynek jednym pistoletem?

— Dlaczego nie? Najpierw jeden strzela i, jeżeli nie trafi, daje pistolet drugiemu, potem drugi daje pierwszemu — aż do skutku... Wypadnie taniej!

— Ile kosztuje para?

— Jak dla pana dwieście lirów...

— Czy pan zwariował?

— Więc co słychać? — spytał hrabia swego sekundanta.

— Diabli wiedzą! Ten człowiek zwariował! Chce dwieście lirów za dwa pistolety... Ile pan może ofiarować?

— Mogę oddać wszystko, co posiadam... Czterdzieści lirów...

— Dlaczego zresztą pan ma płacić za pistolety?.. Niech pański przeciwnik też poniesie połowę kosztów!

— Nie wiem, czy wypada...

— W Konstantynopolu wszystko wypada. Ja mu za lekarza też zaraz policzę...

Potem obaj udali się do sklepu „Okazja” i zaczęli targować. Ponieważ nie mogli dojść do porozumienia, każdy z nich udał się do swego powiernika po dalsze instrukcje. (Hrabia zaprosił kupić pistolety na raty).

Nasze Rady

POLEŚCZUŻKA: Musi Pani jeszcze raz zwrócić się do Cepo, gdyż tylko tam może Pani otrzymać jakiegokolwiek informację. W razie, gdyby chciała Pani również ponownie na pisać do Krakowa, należy załączyć znaczek na odpowiedź i zaadresować do naczelnika wydziału ewidencji ludności z zaznaczeniem, że zwracała się Pani do nich uprzednio i do dnia dzisiejszego nie otrzymała odpowiedzi.

ZROZPACZONA: Przede wszystkim powinien Pani podać się ponownie badaniu w przychodni przy ul. ks. Brzóska 81 lub Próchnika 11. W razie stwierdzenia choroby należy natychmiast rozpocząć leczenie, które nawiasem mówiąc nie trwa wcale długo i jest całkowicie bezpłatne. Co do zarzutów Jej męża, muszę go Pani poprosić, aby udał się z nią razem do lekarza, a ten wytłumaczy mu dokładnie sytuację, która obecnie jest dla niego niezrozumiała i daje mu powód do skarg. Jesteśmy przekonani, że po takiej rozmowie nie będzie on Pani więcej dokuczał i wszystko wróci do normalnego stanu.

KANDYDAT NA MARYNARZA: Należy złożyć podanie do Państwowego Centrum Morskiego w Gdyni, Al. Wyzwolenia 3. Istnieją dwie szkoły, do których może Pani się zapisać: Państwowa Męska Szkoła Jungów, przygotowująca do pracy marynarzy pokładowych na statkach Polskiej Marynarki Handlowej. Kandydat do tej szkoły musi mieć ukończonych 18 lat, i ukończoną szkołę powszechną, musi być zdrowy (konieczne świadectwo lekarskie) i mieć ukończony Kurs Pracy Morskiej. Przy szkole jest bezpłatny internat. Również naukę i umundurowanie uczniowie otrzymują bezpłatnie. Druga szkoła to Państwowa Szkoła Morska w Gdyni, która kształci oficerów mechaników okrętowych. Aby móc wstąpić do tej szkoły należy mieć ukończone 4 klasy gimnazjum i Kurs Pracy Morskiej. Wiek dopuszczalny od 16 do 20 lat. Nauka i obowiązkowy internat, traktowane są jako stypendia zwrotne, które uczniowie zwracają w formie pracy itp. po ukończeniu szkoły. Pierwszeństwo mają sieroty po poległych w czasie wojny.

ZMARTWIONA HELENA: Wydaje nam się, że najwłaściwszym będzie jeśli się Pani zwróci do Poradni Zawodowej przy ul. Piotrkowskiej 64. Zupełnie zrozumiałym jest, że jeśli nie ma Pani zamiłowania do zawodu, który chciałaby narzucić jej matka, nauka nie przychodzi Pani z łatwością i czuje Pani niechęć i przymus w dalszym kształceniu się. Dlatego radzimy Pani również porozmawiać z matką i starać się przekonać i wyjaśnić Jej że o wiele większy pożytek przyniesie Pani zawód, który wybierze sobie Pani z zamiłowania czy uzdolnienia.

ZNIECHĘCONA: Rodzice Jej mają zupełną rację, nie pozwalając Pani przebywać w towarzystwie dorosłych. Młodzież musi mieć swoje zainteresowania, swój krąg przyjaciół i odpowiednio do wieku rozrywkę. Przecież na pewno ma Pani wiele koleżanek, w których towarzystwie jest Pani bardzo przyjemnie i wesoło z nimi spędza Pani czas. Siedzenie w domu i przysłuchiwanie się rozmowom, których treści czasami nie może Pani nawet zrozumieć, jest absolutnie niewskazane i szkodzi. Bardzo pochwlebnie o Pani świadczą, że jest Pani dobrą uczennicą i nauka Jej przychodzi z łatwością, tym niemniej proszę pamiętać o naszych wskazówkach, które na pewno przyniosą Pani tylko korzyść.

Pułkownik zakomunikował o tym generałowi Rostowowi, który był sekundantem księcia i obaj udali się znowu do sklepu „Okazja”.

Właściciel zgodził się sprzedać pistolety na raty, ale żądał zastawu 150 lirów. Sekundanci znowu zwrócili się do swych mocodawców.

Hrabia zgodził się oddać do lombardu broszkę swej żony wartości 100 lirów z warunkiem, że resztę dołoży książe.

Generał Rostow przedstawił ten warunek księciu, lecz okazało się, że książe ma tylko 15 lirów.

Hrabia oświadczył przez swego sekundanta, że książe sabotuje pojedynek, na co książe odpowiedział, że brak pieniędzy nie jest sabotażem i prosił o pożyczkę, którą przyrzekł zwrócić po miesiącu.

Hrabia chciał się już zgodzić, lecz żona mu odradziła.

— Po co masz mu pożyczać? Jeśli on cię zabije, to tym samym uwolni się od długu, a jeśli ty go zabijesz, to kto ci w takim razie zapłaci?

Właściciel sklepu przysłał chłopca z zapytaniem:

— Co panowie sobie myślą? Kupicie pistolety, czy nie?... Bo przyszli inni panowie i chcą kupić, więc sprzedać czy nie?...

Hrabia posłał go do księcia, hrabina posłała go do wszystkich diabłów, a on nie był głupi i pobiegł do domu...

...Zaiste straszny jest los emigracji za granicą, skoro nie może sobie ona pozwolić nawet na luksus niedwukul!

PRZYGODY WICKA I WACKA

WICEK: — My tam sobie nie tego, że wódzia zdrożała, ale niejedyn pijus spuścił nos na kwintę...

WACEK: — A już na Felsztyńskiego pewnie istny klasztor!

WICEK: — Widzisz, że się tu jednak nic nie zmieniło! Oto pijak!

WACEK: — Pewno ktoś obcy...

PIJAK: — Z drogi, świńska historia, bo pan idzie!

WICEK: — Zostawić no tę szybę!... Pan pewno nie tutejszy?

PIJAK: — Wiadomo! Warszawiak! Aie chciałem zobaczyć morze...

WACEK: — Morze w Łodzi?

PIJAK: — To ja w mieście Łodzi? Patrz pan, jak te koleje funkcjonują! Jechałem do Gdyni!

WACEK: — No ale teraz pojedziesz pan do komisariatul...

„Akcja noworoczna“ zacieśni więzy między społeczeństwem i Armią

Wzorem lat ubiegłych również w tym roku podjęta będzie „akcja noworoczna“ mająca na celu zacieśnienie więzi, łączących naród z Armią. Sprawą tą zajmie się Komitet Obywatelski, powołany do życia na wczorajszej konferencji w Urzędzie Wojewódzkim.

„Akcja Noworoczna“ obejmie wszystkie jednostki wojskowe, stacjonujące na terenie województwa łódzkiego, przy czym w terenie czynne będą komitety powiatowe. W pierwszym rzędzie pójdzie ona po linii kulturalno-oświatowej. Świetlice garnizonowe wyposażą się w wystarczającą ilość książek, podręczników, pism ilustrowanych itp.

Już na konferencji liczne instytucje zadeklarowały pewne sumy, książki biblioteczeki itp. Dalsze deklaracje składać należy do Tow. Przyj. Żołnierza (Więckowskiego 12) oraz na konto Nr 29 KKO w Łodzi (kl)

Obrady szkolnictwa w związku z Kongresem Zjednoczeniowym

W dniu 3 grudnia br. o godz. 9-ej w sali kina „Bałtyk“ przy ul. Narutowicza 20 odbędzie się nadzwyczajna konferencja rejonowa dyrektorów szkół średnich ogólnokształcących, zawodowych oraz kierowników szkół podstawowych m. Łodzi, zorganizowana przez oddział grodzki ZNP w Łodzi przy współudziale kuratorium O.S.Ł.

Konferencja poświęcona jest omówieniu udziału nauczycielstwa i szkoły polskiej w pracach związanych z doniosłym faktem Zjednoczenia partii robotniczych w Polsce.

Co może plotka!

„Nerwowa“ publiczność

rozchwyciła wczoraj ponad 100 ton cukru! — Trudności powstały wskutek niedomagań transportu, już wieczorem jednak pokonano przeszkody

Plotka kolportowana celowo przez podziemie gospodarcze, spekulantów i kombinatorów, oraz rodmuchiwana przez nieodpowiedzialne jednostki — wydała już zatrute owoce.

Wczoraj rano przypuszczono w Łodzi szturm do sklepów spożywczych, wykupując olbrzymie ilości cukru. Ponieważ zaś sklepy nie były przygotowane do tak masowego napływu klientów, żądających w dodatku po 5, 10 a nawet i więcej kilogramów cukru — zupełnie zrozumiale, że chwilami brakowało towaru.

Po prostu kierownicy sklepów i kup-

cy nie zdążyli sprowadzać nowych ilości cukru, tym bardziej, że z winy Urzędu Samochodowego zawiódł transport i nie było czym wozić towaru.

Normalne dzienne zapotrzebowanie miasta na cukier wynosi około 40 ton. Wczoraj do godziny czwartej po południu „nerwowa“ publiczność rozebrała po nad 100 ton cukru!

Dlaczego? Przecież na onegdajszej

konferencji przedstawiciele placówek państwowych i spółdzielczych a także przedstawiciele partii i Komisji Specjalnej wyraźnie oświadczyli, że cukru i innych artykułów żywnościowych jest w bród a ceny nie ulegną żadnejwyżce!

Niestety w społeczeństwie naszym jest jeszcze pewna kategoria ludzi, którzy z niedowierzającym uśmiechem przyjmują wszelkie najbardziej autoritatywne zapewnienia władz, za to chętnie dają posłuch bzdurnej plotce, wyspanej z brudnego palucha, wentylowanej po mąglach, rynkach itd.

I ci właśnie ludzie jeszcze raz wykazali nie tylko brak opanowania, ale i jakiegokolwiek odpowiedzialności i wyrobienia obywatelskiego, deklarując się jako społeczne jednostki.

Mimo wszystko jednak, mimo wielkiego runu, mimo wykupywania nawet po 10 kilogramów cukru naraz przez ludzi, którzy normalnie kupują na bieżące potrzeby po pół kilograma — cukru wystarczyłoby, bo jest go w nadmiarze. Trzeba jednak fatalnego zbiegu okoliczności, że jednocześnie z tym nieuzasadnionym runem zawiódł transport samochodowy, a zawiódł z winy wyżej wspomnianego Urzędu Samochodowego.

Instytucja ta akurat wczoraj ściągnęła do rejestracji większość samochodów ciężarowych PSSu, uniemożliwiając w ten sposób normalne dowożenie cukru do sklepów.

Na wysokości zadania nie stanął również wydział handlowy PSS-u, który w żaden sposób nie powinien dopuścić do wycofania z ruchu wozów.

Partie polityczne i Komisja Specjalna, trzymające pilnie rękę na pulsie, natychmiast po stwierdzeniu pierwszych objawów gorączki cukrowej, przystąpiły do kontrofensywy.

Porozumiano się z Centralnym Zarządem Przemysłu Włókienniczego oraz z Centralą Tekstylną, które oddały do dyspozycji 40 swych samochodów ciężarowych, przy pomocy których zaczęto zwozić cukier z magazynów społecznych („Społem“ ma na składzie ponad 500 ton cukru!). Dziś samochody te wyjadą do najbliższej cukrowni w Leśmierzu, skąd przywiozą do miasta około 2 i pół tysiąca ton cukru!

Już wczoraj przed wieczorem trudności pokonano. Dziś należy oczekiwać pełnego wyjaśnienia sytuacji. Cukier znajdzie się we wszystkich sklepach w ilościach najzupełniej wystarczających, bo też jest go pod dostatkiem, a ceny — powtarzamy to raz jeszcze — nie ulegną żadnejwyżce! (o)

„Triumfy“ nadal triumfują po starej cenie!

Jeszcze jedna plotka wzięła w łeb

Onegdaj wieczorem po mieście gruchnęła nowa „sensacja“: papierosy „Triumf“ zdrożały! Zamiast jak dotąd po 3 złote kosztują po 5 złotych!

Cóż trzeba więcej? Momentalnie rzucano się na budki inwalidzkie. Kupowano naraz po kilka paczek, a byli i tacy, którzy pobiegli do domu po koszyki i przy pomocy całej rodziny zaczęli systematycznie wykupywać zapasy papierosów, chodząc od inwalidy do inwalidy.

Pogłoska ta zrodziła się w następujących okolicznościach. Przy zakładach włókienniczych „Widzewskiej Manufaktury“ przy ul. Armii Czerwonej 54 znajduje się sklep spółdzielczy, spełniający rolę dawnego „konsumu“.

Robotnicy „Widzewa“ zaopatrują się tu w artykuły pierwszej potrzeby, a m. in. w papierosy. Jeden z urzędników omyłkowo zafakturował papierosy marki „Triumf“, pobrane z Polskiego Monopoli Tytoniowego. Po prostu zamiast zł. 3 napisał zł. 5.

Otrzymałszy taką fakturę, sklep zaczął sprzedawać „Triumfy“ po 5 złotych, co rozniosło się lotem błyskawicy po mieście, wywołując panikę.

Takie „omyłki“ są niedopuszczalne, gdyż mogą spowodować poważne następstwa. Toteż Komisja Specjalna zatrzymała wczoraj owego urzędnika — Bogumiła Waltera z ul. Żwirki 26, P.S.S. zwróciła zaś różnice swym klientom.

A „Triumfy“ oczywiście kosztują i nadal będą kosztowały po 3 złote sztuka. Nie martwcie się więc palacze i na przyszłość nie dawajcie posłuchu tego rodzaju pogłoskom! (x)

Wskutek siły wyższej

Natychmiastowe wsiedlania

do niedostatecznie zagęszczonych lokali

Wczoraj znowu poczęło się walić kilka ruder w mieście. Rudery trzeba natychmiast rozebrać. Co zrobić jednak z lokatorami? Na bruku nikogo zostawić nie można a mieszkań zastępczych, po przesiedleniu rodzin z innych zburzonych już budynków — kwaterek w chwili obecnej nie posiada.

Istnieje natomiast znaczna liczba dużych mieszkań, w których normy zaludnienia nie są przestrzegane. I tak w jednym mieszkaniu przy Al. 1-go Maja, w czterech pokojach, mieszkają zaledwie cztery osoby, gdzieś indziej znowu

w pięciu pokojach pięć osób itd. Kwaterek wydał już decyzje, przydzielając części tych mieszkań bezdomnym i tym, którzy muszą być przesiedleni z ruder, ale właściciele rozległych mieszkań, korzystając z możliwości odwołania się — grają na zwłokę, nie licząc się absolutnie z losem swych bliźnich.

Ponieważ zaś dłużej czekać nie można w sytuacji tę uznano jako wyjątkową i wobec tego wydano kwaterekowi polecenie, aby poczynając od dnia dzisiejszego wsiedlał do tych mieszkań najbardziej potrzebujących

Na miasto wyruszy dziś 50-osobowa komisja, złożona z przedstawicieli czynnika społecznego, która odwiedzi wszystkie mieszkania rzadko zaludnione i wyda na miejscu odpowiednie decyzje.

Akcja ta potrwa do dnia 15-go grudnia. Kwaterunek dysponuje 1.500 takimi adresami. Jest to decyzja najzupełniej słuszna i uzasadniona społecznie: wtedy, kiedy walą się domy i zima jest już na progu — nie można dopuścić do tego, aby jedni mieszkali w lukusie, a inni zostali bez dachu nad głową! (t)

Zemsta inżyniera Jańca

Eksmituje dozorczynię**wraz z jej dziećmi za to, że zeznawała przeciwko niemu. — Władze nie dopuszczają jednak do tego bezprawia!**

Pan inżynier Stanisław Janiec, właściciel 11-pokojowej willi przy ul. Tkackiej 11a, nie pozwala społeczeństwu zapomnieć o swych brzydkich sprawkach. Co pewien czas nazwisko jego wypływa na szpalty gazet i to w bardzo drastycznych okolicznościach.

Afera z ukrywaniem od kilku lat pokojami w willi — znana już jest dobrze naszym czytelnikom. Używając najrozmaitszych podstępów, pan inżynier zataił sprytnie przed kwaterunkiem kilka pokoi, w których tylko od czasu do czasu urządził wystawne przyjęcia i wywoływał duchy.

Gdy władze wykryły nadużycia — inżyniera spotkała zasłużona kara. Został skazany przez Sąd Starościński na 2 miesiące aresztu oraz na 30.000 zł. grzywny, a Sąd Okręgowy jako instancja ostateczna wyrok ten zatwierdził w całej rozciągłości.

Inżyniera na rozprawie sądowej i jeszcze przedtem pograżyły zeznania jego dozorczyńni ob. Anny Okonek, która bez ogródek powiedziała władzom o ciemnych machinacjach Jańca.

Bezpośrednio po rozprawie Janiec zapowiedział dozorczyńni, że się z nią „rozprawi”. Z miejsca wymówił jej pracę i zażądał, aby opuściła mieszkanie służbowe w jego willi.

UBEZPIECZALNIA SPOŁECZNA W ŁODZI ogłasza KONKURS

na następujące stanowiska lekarzy:
1) lekarza ordynatora szpitala położniczo-ginekologicznego;
2) lekarza asystenta szpitala położniczo-ginekologicznego.

Kandydaci na powyższe stanowiska winni posiadać najmniej 2-letnią praktykę szpitalną w zakresie wymienionej specjalności.

Warunki pracy i płacy wg norm obowiązujących w instytucjach ubezpieczeń społecznych.

Podanie wraz z życiorysem oraz uwierzytelnionymi odpisami następujących dokumentów:

- świadczenia obywatelstwa polskiego,
- dypłomu lekarskiego,
- świadczenia z odbytej praktyki szpitalnej

należy złożyć w Sekretariacie Dyrektora Ubezpieczalni Społecznej w Łodzi, ul. Wólczańska Nr. 225, pokój Nr. 25 — w terminie do dnia 20 grudnia 1948 r. 12562-k

Wczoraj Anna Okonek otrzymała pismo komornika, kończące się następująco:

„wobec powyższego wzywam ob. do dobrowolnego opuszczenia zajmowanego lokalu, gdyż w przeciwnym razie zostanie ob. usunięta wraz ze wszystkimi osobami w dniu 3 grudnia rb.”.

Wszystkie osoby — to Anna Okonek, jej mąż ślusarz, troje dzieci w wieku 7, 4 i półtora roku oraz czwarte, które jak orzekł lekarz przyjdzie na świat w tych dniach!

Szanowny panie Janiec! Pani Okonek ani „wszystkie osoby” nie zostaną usunięte z pańskiej willi! Nie zostaną usunięte przede wszystkim dlatego, że teraz jest zima, kwaterunek zaś nie ma zastępczych lokali, a na bruk wyrzucać ludzi w okresie zimy nie wolno. Nie wolno było tego robić nawet i wów czas, kiedy były złote czasy p.p. kamieniczników, bo i wówczas obowiązywało moratorium eksmisyjne.

Poza tym ob. Okonek nie wdarda się

przemocą do pańskiej willi (wykończonoj przez Niemców), lecz znalazła się tam przed panem i była tak naiwna, że zamiast władzom, panu oddała wszelkie bogactwo, jakie po Niemcach zastała — dywany, drogie meble itp.

I jeszcze jedno, szanowny panie Janiec. Czy zna pan przepis art. 39 Dekretu o publicznej gospodarce lokalami, który powiada, że władze miejskie mogą pozbawić prawa zamieszkiwania na terenie danej gminy osobę, która została ukarana prawomocnym wyrokiem z art. 38 tegoż dekretu? A pan, panie inżynierze, właśnie z tego artykułu został ukarany.

Zamiast więc się awanturować, bronić złe zajętej pozycji i dokuczać biednym ludziom, niechaj pan siedzi spokojnie i czeka aż przyjdzie lato i Anna Okonek znajdzie sobie innego lepszego pracodawcę, a pan — na mocy wyroku sądowego — odsiedzi nareszcie prawomocny wyrok w postaci 2 miesięcy aresztu! (s)

Kto zabił Smoczyńskiego? Poszłakowy proces w Łodzi

Zenona Kolasińska, przechodząc o północy ulicą Pryncypalną, zauważyła grupkę ludzi. Nagle uszu jej dobiegły odgłosy uderzeń i jęki. Gdy zawróciła, natknęła się na leżącego mężczyznę, broczącego krwią. Rannego — Eugeniusza Smoczyńskiego zabrano do szpitala, gdzie zmarł, nie odzyskawszy przytomności.

Pod zarzutem zabójstwa aresztowano Kazimierza Kowackiego, Józefa Kozłowicza, Helenę Walecką i Reginę Dreslewską, u której krytycznego wieczora odbywała się huczna libacja.

Walecka zeznała, że gdy towarzystwo opuściło mieszkanie, podszedł do nich na ulicy Pryncypalnej jakiś pijany mężczyzna, prosząc o ogień. Na tym tle powstała kłótnia, podczas której obie kobiety rzekomo odeszły i dalszego przebiegu zajścia nie znają.

Kowacki i Kozłowicz nie przyznali się, by tego wieczora spędzali czas u Dreslewskiej. Oświadczyli, iż miało to miejsce przed tygodniem. Wyparli się tym samym, by przechodzili wtedy ulicą Pryncypalną.

Nikt ich — jak twierdzą — o ogień nie prosił, z nikim się nie bili.

W tym stanie rzeczy sprawa oparła się o Sąd Okręgowy.

— Kto zabił? — oto pytanie, nad którym długo biedził się Sąd w tym typowo poszłakowym procesie. Ustalono, że zabity — Eugeniusz Smoczyński, który zmarł z powodu ciosów, zadanych nożem, nie był znajomym żadnego z oskarżonych. Fakt ten wyklucza zabójstwo z zemsty lub na tle jakichś zatargów. W toku dochodzenia wykluczony został również fakt napadu rabunkowego.

Obydwaj oskarżeni podczas rozprawy sądowej nie przyznali się do winy.

Długotrwały przewód doprowadził Sąd do wniosku, że Kowacki i Kozłowicz, będący w stanie pijanym, stoczyli bójkę ze Smoczyńskim. Ale który z nich zabił? Wobec braku świadków zajścia, Sąd tego nie zdołał ustalić i skazał obydwu oskarżonych za udział w pobiciu, z którego wynikała śmierć Smoczyńskiego — po 3 lata więzienia. (p)

Proces o zajścia przerwany do dnia dzisiejszego

Dla wyczerpania wszystkich dowodów i całkowitego wyjaśnienia sprawy oskarżonych o ekscesy w Kamieńsku i Gorzkowicach — Sąd postanowił powołać dodatkowo 5 świadków obrony.

Z tego powodu rozprawa została przerwana na jeden dzień.

Dalszy ciąg — dzisiaj, od godziny 9 rano.

Nielegalnie ubił świnie więc odpocznie w Milencinie!

Na 3 miesiące skierowano do Milencina Wincentego Imiołka z Głowna (Bielewska 1). Imiołek w październiku ubił nielegalnie świnie i próbował sprzedać mięso niesubdane przez lekarza przygodnym klientom. (l)

Zbrodniarz wojenny skazany na śmierć

Przed Sądem Okręgowym odpowiadał wczoraj zbrodniarz wojenny — Maks Karol Heidenreich, który zasłynął w latach okupacji jako krwawy kat ludności Ozorkowa i Łęczycy.

W zeznaniach kilkudziesięciu świadków odmalowane zostały jego niezliczone bestialstwa i zbrodnie. Za włosy odciągał kobiety, gdy dawały chleb wywożonym dzieciom polskim do Niemiec. Zmuszał Żydów do nurzania twarzy w ekskrementach, zarażał żywcem jednego z robotników, gdy ten nie chciał gwoli uciechy kąpieli i na jego rozkaz wejść na słup telegraficzny. Po sianających się ze zmeżenia robotnikach przejeżdżał konno, tratując ich kopytami. Bił, rozstrzeliwał, kobiety niewolili.

Sąd pod przewodnictwem sędziego Walewskiego skazał krwawego zbra na karę śmierci. (p)

Szynk w mieszkaniu właścicielka — w Milencinie

Na konferencji, która odbyła się ostatnio w Delegaturze Komisji Specjalnej, uzgodniono z przedstawicielami Ochrony Skarbowej zasady współpracy w zwalczaniu nielegalnego handlu alkoholem.

Pierwsze wyniki nie dały na siebie długo czekać. Komisja Specjalna rozpatruje obecnie już kilka tego rodzaju spraw. Jedną z pierwszych ukaranych jest Maria Preclaw, zamieszkała w Łodzi przy ul. Limanowskiego 182, która w mieszkaniu swym urządziła potajemny szynk. Komisja skierowała ją do obozu pracy na 4 miesiące. (l)

SMICHAŁOWSKA

Ewę irytował ten starczy, jękliwy głos. Ze też zawsze po więzieniach ordynują takie stare, beużyteczne niedołęgi. Podniosła się.

— Wobec tego, co robić? Odwieźć ją do szpitala w mieście?

— Nie, kochasiu, nie, ruszać. Konsylium musi orzec, co z nią zrobić.

Ewa przeszła do swego gabinetu, ruchem ręki dając znać Olbromskiej, by została. Działła jej dziś na nerwy ta sucha, stara panna. Oto jaka ona będzie sama w przyszłości, jeżeli nie urządzi swego życia inaczej. Zgorzkniała twarz Olbromskiej przypominała jej zawsze, co z kobiet robi samotne życie...

Gdyby dzisiaj wieczór zakończył się inaczej. Gdyby... Westchnęła. Zaciekawiała ją nagle, jakby też się zachował Łęcz, gdyby dowiedział się, że Wierzbicka niebezpiecznie chora? Cały wieczór nie spytał o nią. Może po prostu przestał się już trapić tym problemem?

W takim razie, co znacząły te kwiaty? Stała z ręką na słuchawce. Zadzwoń do niego? Jest chyba w domu. Spoi-

Nagle podniosła słuchawkę i nakręciła szybko numer telefonu doktora Wrońskiego, znanego w mieście lekarza. Cze kała, aż go obudzą. Krótko, treściwie wyjaśniła o co chodzi. Przeprasza, że go budzi o tak niemożliwej godzinie, ale nie chce się obarczać odpowiedzialnością za czyjeś życie. Doktor obiecał przyjechać. Kazał tymczasem kłaść bez przerwy łód.

Zjawił się wkrótce wyspany, świeży i starannie ubrany. Ewa, obserwując go, gdy badał chora, nie mogła się nadziwić, że mógł o tej porze nocy wyglądać tak świeżo i elegancko. Było coś uspokajającego w jego celowych, spokojnych ruchach. Mówił rzeczowo i niewiele. Wzrok jego z nad chorej wracał uparcie do wyniosłej postaci Ewy. Czowała, że jest zainteresowany jej osobą.

— No — rzekł wreszcie prostując się — na razie nic jeszcze nie wiadomo. W każdym bądź razie zapalenie opon nie grozi.

— Teraz tylko spokój i jeszcze raz spokój. No i oczywiście łód. Bez przerw. Zrobie jej zaraz zastrzyk i zaczeka-

my do rana. Za parę godzin przyjdę znówu.

— Te włosy — wskazał na jasne warokocze Janki, leżące bezładnie na poduszce — obciąż. To bardzo obciąża głowę i męczy. Nie wyobrażam sobie, jak będzie można czesać te włosy teraz, kiedy należy oszczędzać chorej każdego, bodaj najmniejszego ruchu. Tak, ściąć, jak najkrócej.

— Oczywiście — zgodziła się szybko Ewa. — Siostro Zofio, proszę to zrobić!

— Takie śliczne włosy, — pożałowała pielęgniarka.

— Za osiem lat jej odrosną nowe, — rzekła sucho Ewa, wychodząc z lekarzem.

Przeszli po głuchych korytarzach do gabinetu Ewy.

— Pani jest tu dyrektorką? — zapytał z zaciekawieniem.

— Tak. Dziwi to pana?

— Mówiąc szczerze, tak.

— Czemu?

— Jest pan na to za młoda, no i za...

— I? — spytała nie bez kokieterii.

— I zbyt łętniaka życiem.

Poczęstowała go papierosami. Odmówił. Pożegnał się i wyszedł.

Gdy przyszedł rano, Ewa powitała go miłym uśmiechem, a i on pocałował ją w rękę mniej oficjalnie, niż w nocy.

Chorą znalazł w zadawalającym stanie. Patrzyła już przytomniej. Gorączka spadła do 39-ciu stopni.

— Tak, jak przypuszczałem. To tylko wstrząs. Poza tym musiała przechodzić jakiś silny rozstrój nerwowy.

Ewa przypominała sobie Jasińską i fartuchy. A wczoraj był także dzień widzeń. Może ten jej niby narzeczonej powiedział coś takiego, co ją wyprowadziło z równowagi? Zemdliała przecież zaraz potem. W dodatku to uderzenie w głowę. Gdzieś z zakamarków podświadomości wypłynęła natrętna myśl, że gdyby Wierzbicka... umarła, rozwiązałoby się samo przez się wiele powikłań.

Doktor rozglądał się ciekawie po więzieniu.

— Możeby pan chciał zwiedzić nasz gmach? Pokażę go panu bardzo chętnie.

— Jeżeli pani taka uprzejma. Bardzo mnie tu wszystko interesuje. Nie byłem nigdy jeszcze w więzieniu.

Zaprowadziła go najpierw do szwalni. Wszystkie głowy podniosły się ku nim ciekawie. Przy stole Chomiczowej stała młoda, ładna dziewczyna. Gdy do niej Ewa podeszła bliżej, zebrała zwitek materiału, przygotowany do szycia i ociągając się, odeszła, ocierając się prawie o doktora i patrząc nań z wzywającym uśmiechem. Ewa zacisnęła gniewnie usta. Wieczne samice!

Objaśniła doktorowi strukturę szwalni. Chomiczowa kręciła się niespokojnie przy swoim stole. Wreszcie nie wytrzymała.

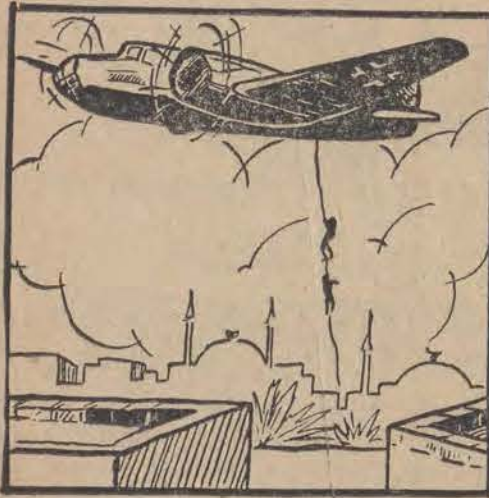
— Wierzbicka bardzo chora? — Ewa spojrzała na nią karcąco.

— Nic jej nie będzie — odpowiedziała sucho.

MIĘDZY ŻYCIEM A ŚMIERCIA

Przygody dwóch bohater- skich lotników polskich

(89)

Lotnicy unieśli się w powietrze na chybotliwej linie. w pewnym momencie Krzycki spojrzął w górę i o mało nie wypuścił grubego sznurka z rąk.

Krzycki doczołgał się do drzwi i niespostrzeżenie otworzył je. Mroczek poszedł za przykładem porucznika i po chwili obaj byli we wnętrzu dużego bombowca.

Jednakże Krzycki potężnym uderzeniem pięści zwałił go z nóg, a Mroczek schwyciwszy natychmiast upuszczony w walce przez Niemca rewolwer sterroryzował pilota, który siedział przy sterach.

Po chwili cudownie uratowani lotnicy szybowali w kierunku, gdzie od dawna powinni byli się znajdować. Samolot leciał nad pustynią z wielką szybkością.

Dowcip za dowcipem!...

Pan Babelk przyjął nową pracownicę domową. Wczoraj posłał ją, by wrzuciła list do skrzynki. Ponieważ należy do ludzi roztargnionych, dopiero po jej wyjściu przypomniał sobie, że nie umieścił na kopercie adresu. Ale było już za późno!

Kupno - Sprzedaż

NAJKORZYSTNIEJ kupisz - sprzedasz - zamienisz - pierścionek, obrączkę, zegarek w sklepie: 11-go Listopada 3. 11755k

PROSZKI DO PRANIA Pixia, Gama, Persil, Schicht. MYDŁO DO PRANIA 62%. ULTRAMARYNA. Centrala Handlowa Przemysłu Chemicznego

Dokąd dziś pójdziemy? PAŃSTWOWY TEATR WOJSKA POLSKIEGO w Łodzi. TEATR „MELODRAM” ul. Traugutta 18. TEATR KAMERALNY DOMU ŻOŁNIERZA

OGŁOSZENIA DROBNE

LEKARZE Dr PROCHACKI specj. lista skórna, weneryczna 12-2, 4-6, Leśna 17. 12550k

SPRZEDAM silnik 4,5 i 2,5 KM 3x125 w albo 3 x 220/380 2.800 obrotów i wózek dziecięcy głęboki Andrzeja 38 „Akumulator”. 12289

PAŃSTWOWE ZAKŁADY PRZEMYSŁU BAWELNIANEGO Nr 17 w Łodzi, ul. Rzgowska Nr 26-28 zatrudnią natychmiast: 1) PRZADKI OBRACZKOWE

KINA ADRIA - „Ostatni Etap” BAŁTYK - „Krakakit” BAJKA - „Sąd Narodów”

LOKALE STARSZY samotny poszukuje pokoju subloka torskigo może być wspólny oferty „Samotny”. 12544g

POSZUKIWANE ORACY POSZUKUJE pracy biurowej w godz. popołud. od 4-ej. Wiadomość, Piotrkowska 20 (u dozorczy). 12579g

NAUKA ZAPISY do 10 grudnia Kurs Kroju, Szycia, Modelowania Instytutu Przemysłowo-Rzemieślniczego ranny - wieczorny Sekretariat, Południowa 20. 12479g

Program radiowy na sobotę Ciekawsze audycje 12.00 Wiadomości południowe. 12.20 Koncert solistów. 12.45 Audycja dla wsi. 15.30 Jak Marianek tańczył na weselu.